

Ακόμα ένα αριστούργημα από τους αδελφούς Coen με όλα τα γνωστά υλικά. Μοναδικά τοπία, ανθρωπιά βουτηγμένη στην απανθρωπιά, βία, ευγένεια μαζί με βαρβαρότητα και βέβαια, παρά το γεγονός ότι ο γυμνασμένος θεατής είναι εξασκημένος στο απρόσμενο των αφηγήσεων τους, πάντα θα υπάρχει κάτι απρόβλεπτο. Άλλο ένα στοιχείο γοητείας, αυτό. Συνήθως απαισιόδοξο, αλλά κάνει το στόρυ ακόμα πιο ανένταχτο.

Κατέφθασε λοιπόν, στο φετινό, 75ο φεστιβάλ της Βενετίας, έγινε η πρεμιέρα της μπαλάντας, την 31η Αυγούστου και αποχώρησε με το βραβείο Golden Osella καλύτερου σεναρίου. Δυόμιση μήνες αργότερα η ταινία κυκλοφόρησε.

Η παραγωγή είναι μια συλλογή, από έξι αυτοτελείς ιστορίες που παρουσιάζονται σαν το ξεφύλλισμα ενός παλιού, εικονογραφημένου βιβλίου με τίτλο: «Η μπαλάντα του Μπάστερ Σκράγκς και άλλες ιστορίες από τα Αμερικάνικα σύνορα».

Ξεκινά, μουσικά, χορευτικά και με ατόφιο πιστολίδι, ένα ρεσιτάλ από τον ντυμένο στα λευκά πιστολέρο - καλλιτέχνη (Tim Blake Nelson), που υποδύεται τον Buster Scruggs. Το μήνυμα είναι, ότι κανείς δεν στέκεται για πάντα στην κορφή. Απρόσμενο τέλος για το πως τα σπιρούνια μεταμορφώνονται σε φτερά και η ζωή σε παρελθόν, από τον μαυροντυμένο κήρυκα του θανάτου (Willie Watson).

Ο επίδοξος ληστής τράπεζας (James Franco) είναι ο πρωταγωνιστής στο επόμενο κεφάλαιο (Near Algodones), όπου σε ένα ακόμα όργιο εικόνας και βίας, θανάτου και χιούμορ, απελπισίας και ομορφιάς, φεύγει από τη ζωή με την ωραιότερη δυνατή ανάμνηση. Το χαμογελαστό πρόσωπο μιας νόστιμης κοπέλας. Λειτουργεί και ως καταγγελία για τον

τρόπο απονομής δικαιοσύνης.

Σπαραξικάρδιο το τρίτο κεφάλαιο (Meal Ticket). Ο καλλιτεχνικός μπρεσάριος (Liam Neeson), εύκολα και χαμογελαστά απαλλάσσεται από τον ακρωτηριασμένο καλλιτέχνη του (Harry Melling), καθώς τον προτιμά από έναν περισσότερα υποσχόμενα κόκορα. Υπό τις ατάκες του Σαίξπηρ, τελείται ένα έγκλημα, που δεν βλέπουμε αλλά ενοχλεί για την αγριάδα που το προκάλεσε.

.Tim Blake Nelson □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ **James Franco** □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ **Tyne Daly**

Ένας μόνον φόνος και στο All Gold Canyon, σε μια κοιλάδα παραδεισένια όπου το ζητούμενο δεν είναι η αρμονία της φύσης και το πεντακάθαρο νερό του μικρού ποταμού, αλλά το χρυσάφι. Ο χρυσοθήρας (Tom Waits) επιζεί από την επίθεση του μοχθηρού ληστή (Sam Dillon), αναγκάζεται να τον στείλει στην άλλη ζωή με δικαιολογημένο θυμό και αποχωρεί από τον παράδεισο φορτωμένος με πολύτιμο μέταλλο.

Στο πέμπτο κεφάλαιο (The Gal Who Got Rattled), που ξεκινά ειρηνικά, ανάμεσα σε άλλη μια παρέλαση από απεριγράπτες φάτσες, ενδιαφέροντες διαλόγους, μια αραχνούφαντη κοπέλα σε ηλικία γάμου (Zoe Kazan), κάνει το επόμενο βήμα της ζωής της, μα εκεί που φαίνεται ότι τελειώνουν τα προβλήματα της ζωής της, μέσα από το πρόσωπο του μελλοντικού συζύγου της (Bill Heck), ένα αναπάντεχο τέλος έρχεται να τα ανατρέψει όλα.

Φτάνουμε στο φινάλε (The Mortal Remains), που συμπράττεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στο εσωτερικό μιας άμαξας, με την οποία ταξιδεύουν πέντε ολότελα διαφορετικοί άνθρωποι. Ένας Άγγλος (Jonjo O'Neill), ένας Ιρλανδός (Brendan Gleeson), ένας Γάλλος (Saul Rubinek), μια κυρία (Tyne Daly), και ένας μονήρης ορεσίβιος (Chelcie Ross), που συζητούν για την

ανθρώπινη φύση και τις μορφές της δυαδικότητας της. Και ενώ καμία βιαιπραγία δεν συμβαίνει στη διάρκεια του δειλινού, όταν ομιχλώδη νύχτα πια, φθάνουν στον προορισμό τους το φορτίο δεν θα είναι άμοιρο πράξης βίας.

Σύγχρονος κινηματογράφος, με πιασιάρικα ευρήματα, ένα σαρκαστικό αλλά και ηρωικό όσο και θλιμμένο σχόλιο, πάνω στην ιστορική βάση της Αμερικής, με τη σκληρότητα των τοπίων και των ανθρώπων, με την ομορφιά των τοπίων και των ανθρώπων, με ευφυείς, πλούσιους διαλόγους, με ασυναγώνιστες φάτσες και αντίστοιχα κοστούμια που συνθέτουν μια αφήγηση άκρως ενδιαφέρουσα.

Με τρεις λέξεις: Joel & Ethan Coen.